

כל כתבי פרק ששה עשר שבת

קבא.

עין משפט גר מצוה

סא א מיי פרא מבלנט
מקואות הלכה ו פירג
הלכות עינות עשור הלכה
כ ג ופירג הלכות אסורי
זילה הלכה א מקמ עין קמ
טו פירג ארץ סמן מקמ
ספיק מ ופי חרוב ספי א
יב ופירג יוד סמן קא
ספיק ג ופירג ספא ספי ח
נבית פירג ד שבעות דף
לכ ופירג ספיק נבלנט
מקואות לן:
ע ב מיי פירג מבלנט סנת
הלכה ד ופירג הלכה ז
סמן לאון סה טו פירג ארץ
סמן שלג ספיק סה:
עא ג מיי פירג סה ספיק
סה טו פירג סה ספיק
טו:

עב ד ה מיי פירג סה
ופירג הלכה ופירג
מחל מבלנט אסורי הל' כ
כח ופירג מבלנט חלל הלכה
יב סמן ג ופירג ארץ קמ
יג סמן ג ופירג ארץ קמ
סמן ספיק סה ספיק סה
סמן טו פירג יוד סמן סנת
ספיק א ספיק סה:
עג ו מיי פירג מבלנט
סנת הלכה ד סמן לאון
ספיק סה ספיק סה ספיק
ספיק סה ספיק סה ספיק
ספיק סה ספיק סה:

רבינו הנאל

ר' יוסי אומר טבילה בזמנה
מצוה, ואחרי מצוה זו
לדעת לפרסוד ערור בפני
השם וטביל ברלא מיכס,
ורבנן סברי טבילה בזמנה
לא מצוה הלכת לאהורא.
ראשיתו איני ר' יוסי סבר
טבילה בזמנה מצוה, והתנין
בעל קרי טוביל כל היום
כולו, ר' יוסי אומר מן
המנחה ולמעלה אינו צריך
לטבול, ואוקימנא סברדלי.
אמרינו א צלי ליה מנחה
מקמי הלוחי קרי, מיט
דרבנן דמחוייב ליה למטביל
בימא, ליתעכב עד לאורחא
ולטבול, ומסקינן משום
דסברי רבנא אצטג ליה מנחה
טבילה בזמנה מצוה, ור'
יוסי סבר טבילה בזמנה לאו
מצוה היא, האי ר' יוסי בר'
יהודה דגריסין בניה פרק
המפלט בענין טוהתי, ר' יוסי
בר' אמר דיהי לטבול
באחרונה דקסבר טבילה
בזמנה לאו מצוה היא, וזה
רבי יוסי דחיה אומר שם
כתוב על בשור, איסקנא
בגמרא דשבעת ימים יומא
לון דבטבילה בזמנה מצוה
ספיקי, ונתבררה בסוף יום
הפירוש דהא לר' יוסי בר'
יהודה היא, ואיכא אחרות
התם לר' יוסי דאמר כל
היום כולו כשר לטבילה,
דאלמא סבר טבילה בזמנה
[מצוה] היא, א"ר אמר
ואין אומרם לו כבה, וזמ
אין מנחתו אותו מלכות.
אבל קטן העושה לדעת
[אביי] אין מניחין אותו
לכתוב.

חבי גרסי ר' יוסי אומר מן המנחה ולמעלה אינו צריך לטבול.
וכן גירסת רש"י ור"ת אבל לא גרסי' אינו יכול לטבול לפני
מאן דסבר טבילה בזמנה לאו מצוה ° שרי לטבול כדמשמע בסוף
מסכת יומא (דף טו: ב) דפריך לרז דאמר תפלת נעילה פוטרת של

עריצת משום דקסבר דתפלת נעילה
זלילה והתניא אור יה"כ כו' נעילה
מתפלל שבע ומתודה עריצת כו'
ומשני תנאי היא דתניא כל חייבי
טבילות טבילתן ביום גדה ויוולת
טובלין זלילה בעל קרי טובל והולך
עד המנחה דסבר תפלת נעילה
זלילה וטבילה בזמנה לאו מצוה ר'
יוסי אומר כל היום כולו טובל
תפלת נעילה ביום אלמא אע"ג

דתי"ק סבר לטבילה בזמנה לאו מצוה
אפ"ה קמי לז חייבי טבילות טבילתן
ביום אפילו טמא מת וטמא שרץ שאין
צריכין טבילה לתפלה יכולין לטבול
והא דפירש בקונטרס דר' יוסי כרז
דאמר תפלת נעילה זלילה לא דק
דשלי יומא (דף פח.) פריך מהך
בריימא דר' יוסי אדר"י דהכא קאמר
מן המנחה ולמעלה א"ל לטבול
וכהיא קאמר כל היום ומשני דהכא
איידי דכללי כז תפלת נעילה והתם
דללא זלי וזכולהו רבי יוסי דלא כרז:
רבי יוסי בר' יהודה היא, וא"ת
א"כ זשילי יומא (דף פח.)

מנא ליה לרז דההוא ת"ק דבריימא
קמייתא דקאמר דבעל קרי טובל עד
המנחה אחי כוונתי תפלת נעילה
זלילה דילמא אייתי דכללי וטבילה
בזמנה לאו מצוה ור' יוסי סבר מצוה
ותנא קמא דהכא הוה ר' יוסי דהתם
יש לומר דסבר דר' יוסי דהכא
והתם מסתמא חד מנא הוה תורויהו
רבי יוסי צרבי יהודה דאיידי דטבילת
בעל קרי צי"כ וא"כ קשיא ר' יוסי בר'
יהודה דלר' יוסי צרבי יהודה ע"כ אית
לן לשני יוס' יוס' דללי והא דלא זלי:
אין אומרם לו כבה, אפי' באיסור
דרבנן אמריה לנכרי שבות
כדלמריין לקמן בפרק שואל (דף קג.)
לא יאמר אדם לחצירו שזור לי
פועלים כו' דמוקי לה בחצר נכרי
וכן מוכח בפרק הדר (דף טו: ב) גבי
נייתי חמימי מגו צימא:

אלא מהא ליכא למישמע מינה,
מ"מ ק"ל כר' חמי וצירושלמי
אמר עשה ר' חמי מעשה פה:
שמע מינה קמן אוכב נבדות בית
דון מצווין עליו להפרישו.
א"ל דמוקי תמינתן כרבי יהודה דאמר
מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב

עליה או כר"ש וכשצריך לאחוז כיצוי כגון לעשות פתמין דבאסורא
דרבנן מוכח בפרק חרש (בימות קיד.) דלין צ"ד מלווין להפרישו
ונראה דמיידי בקטן שלא הגיע לחינוך דהגיע לחינוך כיון שחייב
לחנכו כ"ש דלריך להפרישו שלא יעשה עזירה וכל הנהו דפריך
ביצמות הוה מצי לשנויי כשהגיע לחינוך אלא דלמא ליה לאוקמי בכל
עינין והא דבעי לאיתוי התם דלין צ"ד מלווין להפרישו מדקמי
תינוק יונק והולך וקמי וצגדול אסור משמע דוקא גדול אבל קטן
אפי' דהגיע לחינוך שרי התם ע"כ גדול לאו דוקא בר עוונשין דהא
במסכתא מפירש טעמא משום דסתם תינוק מקוין הוא אלא חלב
והאי טעמא לא שייך אלא בצנן שמים הוא או שלג הוא:
כל

לרבה בר בר חנה דאירכרי ליה
מפתחות של בית המדרש כרשות הרבים שצבת דבר עלי וטילה לימינו התם דאי משכחי להו מייתי להו: על דעם אציו. בקטן שידע להבין
שהכח זה נוח לזכו ועושה בשבילו: נכרי אדעסיה דנפשיה עבדי. ואפילו יודע שנוח לו לישראל הוא להנאתו עממו ממתיין שידע שלא
יפסיד: **ברתני** כופין קערה. של חרס: על גבי הנה. וזלגד שלא יכבה. ואע"פ שנוטל כלי להלנת קורה שאינה ניתלת שצבת הא
אחתצין מינה (לשל דף מג.) לרבי יצחק דאמר אין כלי נטול אלא לדבר הניטל ושינה צריך למקומו: מעשה בא. כפיית כלי על עקרב: **צערב**.
מקום: חוששני לו מחטא. כיון דלא היה עקרב רק אחריו איני יודע אם חייב משום נידה אם לא וחוששני לומר חייב מחטא הוא:

טבילה בזמנה מצוה. דכתיב והיה לפנות ערב ירחץ במים (דברים
כו:) **לאו מצוה**. ואי לא משכח גמי האידנא ליסתמי עד למחר.
ולמ"ד לאו מצוה קרא עלה טובה קמ"ל כדי שיעריב שמשו ביום
לאחר טבילה שאם ימתין לטבול עד הלילה לא יאכל לו הערב שמש

עד ליל המחרת: הוה והובנה כו'.
בריימא זו אכל יהו"כ שניה בתוספתא
דיומא (פ"ד:) הוה והובנה והמאורע
זובעל נדה וטמא מה טובלין ביום.
משאחרי המזרח ביום השביעי שלהם.
וטעמא (ה) צ"כ דמגילה (דף כג.) מקרא
דביום השביעי (מקרא שביעי ספירה
והס חל שביעי שלהם צ"כ טובלין
דכרין לאכול תרומה לערב: נדה
יוולת. טובלות דכרין זלילי יהו"כ
חס חל שביעי שלהם צערב יהו"כ
שאינה יכולה לטבול ביום ז' דכתיב

בה ז' תהיה צנדתה צהוייתה מהא כל
ז' (פסחים דף טו: ב) בעל קרי. שצריך
טבילה לדברי תורה מדברי סופרים
ואפי' אין אוכל טהרות (ט) לזו ביום:
טובל כל היום כולו. ואע"פ שראה
קרי מן המנחה ולמעלה לאחר
שהתפלל תפלת נעילה שחרי הוא
יכול להמתין עד שמתוך ירטובל
לתפלת עריצת אפי' טובל צי"כ
מצבול יום אע"פ שאסור כרחיצת
הרשות לטבילה בזמנה מצוה: ר'
יוסי אומר מן המנחה ולמעלה. אם
ראה קרי לאחר שהתפלל תפלת מנחה
שחרי הוא יכול להמתין עד שתחשך
ויטבול ויתפלל תפלת עריצת. ותפלת
נעילה גמי ק"ל שיכול להתפלל זלילה
כרז דאמר (יומא דף פח.) תפלת נעילה
פוטרת של עריצת: אין לריך לטבול.
ביום משום זמן טבילה דלאו מצוה
לטבילה בזמנה: דיייה לטבילה שפאה
באחרונה. במסכת נדה בפרק

המפלט (ג) גבי אשה שיטאה מלאה וצאה
ריקנית ואינה יודעת מתי ילדה
דלמרינין לא ליה טבילות לספק ד'
טבילות שעליה טבילת זכר לו' או
טבילת נקבה לשבועיים וזלילה או
שמה יולדת זכר צוזב וזריכה אף
טבילת זכה ביום שבעה לספורים
שלה או יולדת נקבה צוזב היתה
ומשום דלא ידעין מתי ילדה ואימתי
מתי זמן טבילה קידה מנכריני לה
טבילה כל לילה וכל יום שיש לספוקי
בזמן טבילתה ופלג ר' יוסי צרבי

יהודה עלה ואמר דיייה לטבילה שמהא
באחרונה לסוף ספורים של נקבה
דהיינו לסוף שלג שבועיים שאם ילדה
נקבה צוזב טמאה שבועיים לנידתה
וז' נקיים צבשה היצה וכל אמריין
טבילה בזמנה מצוה: **ברתני** אין אומרם לו כבה.
לר' יוסי בר' יהודה היא בתריא ר'
יוסי בר' יהודה אומר
משכחת לה במס' נדה
בפרק המפלט. שמעת מנה
קטן אוכל טבילה בית
דין מצווין עליו להפרישו.
מאי שדלין וטרינן בהוא
מילתא אימא במסכת יבמות
בפרק חרש שנשא ופיקח.

א. וא"ת והא לר' שמעון
מלאכה שאינה צריכה
לגופה היא וליכא אלא
אסורא דרבנן. כשיבא.

רב נסים גאון
ההוא ר' יוסי בר'
יהודה היא התניא ר'
יוסי בר' יהודה אומר
יהיה לטבילה באחרונה.
משכחת לה במס' נדה
בפרק המפלט. שמעת מנה
קטן אוכל טבילה בית
דין מצווין עליו להפרישו.
מאי שדלין וטרינן בהוא
מילתא אימא במסכת יבמות
בפרק חרש שנשא ופיקח.

על גבי הנה. וזלגד שלא יכבה. ואע"פ שנוטל כלי להלנת קורה שאינה ניתלת שצבת הא
אחתצין מינה (לשל דף מג.) לרבי יצחק דאמר אין כלי נטול אלא לדבר הניטל ושינה צריך למקומו: מעשה בא. כפיית כלי על עקרב: **צערב**.
מקום: חוששני לו מחטא. כיון דלא היה עקרב רק אחריו איני יודע אם חייב משום נידה אם לא וחוששני לומר חייב מחטא הוא:

ממונו: **שמעת מינה קמן אוכל נעילום בים דין מלווין להפרישו**. ותקשי לר' יוחנן דאמר ציבמות (דף קיד.) לרבה בר בר חנה דאירכרי ליה
מפתחות של בית המדרש כרשות הרבים שצבת דבר עלי וטילה לימינו התם דאי משכחי להו מייתי להו: על דעם אציו. בקטן שידע להבין
שהכח זה נוח לזכו ועושה בשבילו: נכרי אדעסיה דנפשיה עבדי. ואפילו יודע שנוח לו לישראל הוא להנאתו עממו ממתיין שידע שלא
יפסיד: **ברתני** כופין קערה. של חרס: על גבי הנה. וזלגד שלא יכבה. ואע"פ שנוטל כלי להלנת קורה שאינה ניתלת שצבת הא
אחתצין מינה (לשל דף מג.) לרבי יצחק דאמר אין כלי נטול אלא לדבר הניטל ושינה צריך למקומו: מעשה בא. כפיית כלי על עקרב: **צערב**.
מקום: חוששני לו מחטא. כיון דלא היה עקרב רק אחריו איני יודע אם חייב משום נידה אם לא וחוששני לומר חייב מחטא הוא: